

Arrest

**nr. 103 006 van 16 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juni 2011 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 mei 2012.

1.3. Op 22 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U een minderjarige Afghaanse staatsburger van Tadzjiekse origine, afkomstig van de stad Herat gelegen in de provincie Herat verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht na problemen met het taliban. U werkte als leerjongen in een garage waar ook auto's van de politie, waaronder die van de commandant, gemaakt werden. Toen u en uw werkgever op een avond de zaak wilden afsluiten kwamen er twee mannen op jullie af die vroegen waar de wagen van de commandant, die zich op dat moment in de garage bevond, was. Ze wilden dat uw baas een bom bevestigde in de wagen van de commandant. Dit weigerde hij aanvankelijk, maar onder dwang van een vuurwapen stemde uw baas uiteindelijk toe. Toen uw werkgever u vroeg om in een aanpalend vertrek het nodige gereedschap te halen, zag u de kans om te ontsnappen. Toen u een eind van de garage verwijderd was hoorde u schoten. U snelde naar een checkpoint van de politie. Twee agenten kwamen met u mee naar de garage. Daar troffen jullie uw werkgever dood aan. Terwijl de agenten binnen de zaak in ogenschouw namen, bleef u buiten. U was totaal van de kaart en vertrok zonder de agenten te verwittigen naar het huis van uw tante. Daar verbleef u nog twee tot drie weken en vertrok dan uit Afghanistan. U kwam aan in België op 23 juni 2011 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een brief van het CLB, een brief van uw school.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, na problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw vluchtmotieven.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat in de grote politiestations, die gelegen zijn in de grote steden, de politie zelf instaat voor het onderhoud van de voertuigen. Er zijn in de grotere politiekazernes garagefaciliteiten op de compound zelf. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat, aangezien u in at-stad woonde en werkte, voertuigen van de politie in behandeling kreeg, zoals u stelde (cgvs, p. 8). Het spreekt voor zich dat in een land als Afghanistan, waar de veiligheidsdiensten blootgesteld worden aan een hoog veiligheidsrisico, men in de mate van het mogelijke dit risico tracht te beperken. Het eigen onderhoud van het rijdend materieel teneinde sabotage te voorkomen is hiervan een belangrijke component. De bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg in hoge mate.

Daarnaast viel het op dat u omzeggens niets wist over de politiecommandant en de politie die klant zouden zijn bij uw werkgever. Zo kende u de naam van de commandant niet (cgvs, p. 8) en wist u niet of het de politiecommandant van de stad Herat of van de provincie betrof (cgvs, p. 8). Toen u werd gevraagd of het zijn dienstwagen betrof of zijn privéauto, kon u hier moeilijk antwoord op geven. Uiteindelijk stelde u dat u niet zeker wist of het zijn dienstwagen of privéauto was omdat politiewagens een speciaal teken hadden en die van hem had dat niet (cgvs, p. 8). Het is op zich al heel bevreemdend dat de wagen van een politiecommandant een speciaal teken zou hebben. Deze personen worden in Afghanistan immers gevisieerd door oppositiegroepen en hebben er dus belang bij zich zo onopvallend mogelijk te verplaatsen. Daarnaast is het eveneens bevreemdend dat u niet met zekerheid kan zeggen of het de eigen wagen van de man was of die van zijn werk. Ook dit mag verbazen, redelijkerwijze mag er immers worden aangenomen dat er een persoonlijke vertrouwensband bestaat tussen de commandant en de garagist waar hij zijn privéwagen laat onderhouden. Aangezien u reeds 2 jaar in de winkel werkte (cgvs, p. 5) mag er verwacht worden dat u de naam van de commandant kende en of er weldegelijk een goede band was tussen uw werkgever en de commandant, of hij al lang klant was, enzovoort. Maar ook daar kon u niets over kwijt (cgvs, p. 8).

Deze vaststellingen ondermijnen in hoge mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, namelijk de politie(commandant) die klant was van uw werkgever, zodat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de gevolgen ervan. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen: de brieven van het CLB en van uw huidige school zeggen immers enkel iets over uw schoolse prestaties en gedrag in België, maar niets over uw problemen in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “ UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB “Afghanistan” – “ Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz” dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"(...)Tegenpartij beschouwt het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig om verschillende redenen. Vooreerst zouden verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn met de objectieve informatie waarover de tegenpartij beschikt. Uit die informatie zou immers blijken dat in de grote politiestations de politie zelf instaat voor het onderhoud van de voertuigen. Deze tegenstrijdigheid met de objectieve informatie in het administratief dossier zou er dan toe leiden dat het ongeloofwaardig is dat de politiecommandant zijn auto zou laten onderhouden in een garage. In het administratief dossier vinden we een beknopte verwijzing terug naar een telefonisch gesprek tussen CEDOCA en de heer Eshas, en de heer Quraishi. In het administratief dossier is de eigenlijke inhoud van dit gesprek met de heren Eshas en Quraishi niet terug te vinden. Het is dan ook onmogelijk voor verzoeker, evenals voor uw Raad, om na te gaan of dit beweerdelijk telefonisch onderhoud werkelijk heeft plaatsgevonden en zo ja, of het toelaat voorgehouden conclusies te trekken. Indien er rekening kan gehouden worden met wat de heren Eshas en Quraishi zouden gezegd hebben dient er aanvullend opgemerkt te worden dat het om weinig betrouwbare bronnen hebben. Als correspondenten voor Pajhwok hebben de heren immers niet noodzakelijk toegang tot gevraagde informatie met betrekking tot het onderhoud van politieauto's. Daarenboven gaat het slechts om twee correspondenten. Er is geen reden waarom deze correspondenten betrouwbare en waarachtige antwoorden kunnen geven op de door tegenpartij gestelde vragen. Ten derde dient er dienaangaande gesteld te worden dat er enkel werd gevraagd naar onderhoud van dienstwagen terwijl verzoeker heeft gesteld dat hij niet wist of het de dienstwagen van de commandant betrof. Verzoeker heeft verklaard dat overheidswagens "een speciaal teken hebben op zijn wagen was er geen speciaal teken" (gehoorverslag p.8). Het ging met andere woorden niet om een dienstwagen. De opmerkingen met betrekking tot veiligheid en sabotage van de tegenpartij verliezen dan ook hun grond. Het verlies aan grond voor de motivering van de bestreden beslissing geldt des te meer gezien verwerende partij enkel objectieve informatie heeft trachten te bekomen met betrekking tot dienstwagens. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet wist of het een dienstwagen betrof of niet. Verzoeker wist wel degelijk dat het geen dienstwagen betrof. Zoals eerder gesteld stelde verzoeker immers dat overheidswagens "een speciaal teken hebben op zijn wagen was er geen speciaal teken" (gehoorverslag p.8). De logica gebiedt ons toe te geven dat verzoeker verklaard heeft dat het geen dienstwagen betrof. Anders besluiten zou getuigen van kwader trouw. Verwerende partij stelt dat het bevreemdend zou zijn dat de wagen van de politiecommandant een speciaal teken zou hebben. Verzoeker heeft echter nooit gesteld dat de wagen van de politiecommandant speciale tekens zou hebben, wel dat dienstwagens van de politie speciale tekens hebben. Letterlijk leest het gehoorverslag als volgt: "En hoe komt het dat u niet weet dat ~~het uw auto~~ de dienstwagen is en niet die van de commandant. Omdat de overheidswagens een speciaal teken hebben op zijn wagen was er geen

speciaal teken" (gehoorverslag, p.8). Het is niet opmerkelijk dat dienstwagens 'speciale tekens' hebben, het is net eigen aan dienstwagens voor de politie dat ze herkenbaar zijn. Het is opmerkelijk dat verwerende partij zich op zo'n karige en weinig onderbouwde motivering steunt voor het nemen van de bestreden beslissing. Door enkel te motiveren omtrent punten die van gering belang zijn, of die manifest verkeerd beoordeeld werden, heeft verwerende partij niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht, noch aan de motiveringsplicht. De bestreden beslissing maakt het voor verzoeker niet mogelijk in te zien op welke feitelijke en juridische gronden de beslissing werd genomen. Rekening houdend met al de hoger aangehaalde opmerkingen, mist de bestreden beslissing de motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook het redelijkheidsbeginsel. Het UNHCR, de 'internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie', stelt in een nota over de bewijslast bij asielaanvragen onder meer het volgende: (...) Op basis van zijn verklaringen in het kader van haar huidige asielaanvraag, dient tegenpartij te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Tegenpartij had de feiten en verklaringen van verzoeker op een andere wijze moeten appreciëren. De richtlijnen van UNHRC met betrekking tot minderjarige asielzoekers ondersteunen dit: (...) Verzoekers raadsman heeft nochtans voor het gehoor als na het gehoor gewezen op verzoekers psychologische en communicatieve moeilijkheden. De richtlijnen van het UNHCR stippelen een aan te raden route uit voor dergelijk zeldzame en kwetsbare gevallen als deze van verzoeker. Tegenpartij, hoewel ongetwijfeld op de hoogte van het bestaan van deze richtlijnen en van hun nut om de nood aan internationale bescherming in te schatten, blijkt op geen enkele manier van deze richtlijnen gebruik gemaakt te hebben. Tegenpartij heeft zich niet met de vereiste omzichtigheid en zorgvuldigheid van haar taak gekweten. Verzoekster heeft tevens om subsidiaire bescherming verzocht op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de subsidiaire bescherming. Verwerende partij baseert zich voor deze weigering op richtlijnen van UNHRC van december 2010. Deze richtlijnen zijn al meer dan twee jaar oud en kunnen op geen enkele wijze de actuele veiligheidssituatie geacht worden weer te geven. De veiligheidssituatie voor Herat-stad die in het administratief dossier beschreven wordt is daarenboven ook niet zo rooskleurig als wordt voorgehouden door verwerende partij. Er is sprake van een verhoogd aantal incidenten in Herat-stad (SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan Deel II: Regionale Analyse", p.25). Het feit dat het daarbij vooral om high- profile doelwitten gaat draagt daarenboven bij tot verzoekers geloofwaardigheid."

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift 2 rapporten van UHCR, met name de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" d.d. 16 december 1998 en de "Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van 22 december 2009.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Op een avond werden hij en de zaakvoerder van garage 'Khalifa Mohammad Agha' in Herat, waar hij als leerjongen werkte, door enkele Talibs benaderd. Zij vroegen verzoekers baas om een bom te plaatsen in de auto van de commandant. Deze weigerde eerst, maar bezweek nadien onder de druk van een vuurwapen. Toen verzoekers baas hem vroeg om gereedschap te gaan halen, zag verzoeker de kans om te vluchten. Hij rende naar de dichtstbijzijnde politiepost en hoorde onderweg enkele schoten. Toen hij samen met de politie terug in de garage aankwam, bleek dat zijn werkgever was doodgeschoten. Verzoeker dook vervolgens onder bij zijn tante en ontvluchtte niet veel later Afghanistan. De Taliban kwam hem, zo vernam hij van zijn vader, thuis opzoeken. Omdat ze hem niet

vonden, namen ze zijn zus mee die ze niet zullen vrijlaten zolang hij zich niet persoonlijk bij hen aanmeldt (vragenlijst DVZ, p. 3 en gehoorverslag CGVS, p. 6-13).

2.4. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat naast de wagen van de commandant ook andere auto's voor de politie of officieren in de garage werden gerepareerd. Hij lichtte toe dat ze die auto's steeds "*regeringsauto's*" noemden en dat ze hierbij steeds heel voorzichtig moesten zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8).

2.5. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 21, map Landeninformatie) blijkt echter dat in de grote Afghaanse steden, zoals Herat, de politie en het leger zelf instaan voor het onderhoud van hun voertuigen. Er zijn garagefaciliteiten op de compound zelf. In de kleinere politiestations op het platteland, die niet over een eigen onderhouds- en hersteldienst op de basis beschikken, wordt beroep gedaan op een specifiek netwerk van geselecteerde garages. Het contact tussen de politie en die garages wordt verzorgd door hooggeplaatsten, doorgaans officieren, die een persoonlijke vertrouwensband hebben met de garagisten. Alleen zij leveren de voertuigen af en halen ze weer op. De heer A. Quaraishi, correspondent van Pajhwok in Herat, stelt dat noch hij, noch zijn collega-journalisten ooit militaire of politievoertuigen hebben gezien in de bazaar waar de garages zijn, wat erop wijst dat zij er over hun eigen faciliteiten beschikken. In het licht van deze informatie kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over het herstellen van politie- en legervoertuigen, waaronder die van "de commandant", in garage 'Khalifa Mohammad Agha'.

2.6. Verzoeker brengt geen informatie aan die bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal kan weerleggen en hij toont op generlei wijze aan dat deze incorrect zou zijn. Ofschoon ze niet letterlijk weergeven wat er toen telefonisch gezegd is geweest, blijkt uit de aan het dossier gevoegde documenten getiteld 'telefoongesprek' - die per schrijven d.d. 4 april 2013 door de verwerende partij aan de Raad werden overgemaakt en waarvan kopieën aan verzoekers raadsvrouw en voogd werden bezorgd en waarover verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting verklaarde deze te hebben ontvangen alsook ter terechtzitting de mogelijkheid kreeg dienaangaande haar opmerkingen naar voren te brengen - duidelijk de inhoud van de telefoongesprekken tussen de ambtenaar van de documentatie en researchdienst van het Commissariaat-generaal (CEDOCA) en de heren Eshas en Quraishi, correspondenten van het nieuwsagentschap Pajhwok, op respectievelijk 22 en 29 augustus 2012 en 6 september 2012. De ambtenaar van CEDOCA die de gesprekken voerde, is net zoals zijn collega's onpartijdig en onafhankelijk en heeft er dan ook geen enkel belang bij onjuiste informatie weer te geven. Dit garandeert de objectiviteit van de informatie. Er dient dan ook niet te worden getwijfeld of het telefonisch onderhoud met voormelde heren van Pajhwok daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en of voornoemde documenten wel degelijk de eigenlijke inhoud van die gesprekken weergeven. Evenmin dient de waarachtigheid en de betrouwbaarheid van voornoemde door CEDOCA geconsulteerde bronnen in vraag te worden gesteld. Deze opereren immers eveneens onpartijdig en neutraal en hebben er geen enkel voordeel bij om valse verklaringen af te leggen. Verzoeker laat, zoals eerder werd vastgesteld, geheel na concrete elementen aan te brengen die erop zouden wijzen dat de informatie komende van deze bronnen onjuist zou zijn. Zijn huidige stelling als zou het om weinig betrouwbare bronnen gaan, is een louter blote bewering die niet door enig objectief bewijs wordt ondersteund.

2.7. Verzoeker blijkt bovendien erg onwetend over de commandant en de politie die klant zouden zijn bij zijn voormalige werkgever. Zo kent hij de naam van de commandant niet en weet hij niet of deze de politiecommandant van de stad Herat of van de provincie is (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 13). Hij gaf ook meermaals, tot drie maal toe zelfs, uitdrukkelijk aan niet te weten of de wagen van de commandant die ze moesten herstellen diens dienstwagen of zijn persoonlijke wagen was (*Ibid.*, p. 8 en 12). Het is dan ook allerm minst ernstig van verzoeker thans plots te verkondigen dat hij wist dat het geen dienstwagen betrof. Ook over de relatie tussen zijn baas, voor wie hij twee jaar zou hebben gewerkt, en de commandant, die nochtans zeer vertrouwelijk en dus allerm minst voor de hand liggend of evident moet zijn geweest, bleek hij nagenoeg niets te weten (*Ibid.*, p. 13). Verzoekers onwetendheid omtrent dergelijke essentiële elementen die de kern van zijn asielrelaas raken, ondergraaft voorts de geloofwaardigheid ervan.

2.8. De commissaris-generaal merkte tijdens het gehoor ook terecht en pertinent op dat het zeer bevreemdend en allerm minst aannemelijk is dat de Taliban verzoekers baas zou hebben vermoord net nadat deze had ermee had ingestemd om een bom in de auto van de commandant te plaatsen en verzoeker, zijn leerjongen, had weggestuurd om hiervoor gereedschap te gaan halen (*Ibid.*, p. 10). Dat

zij verzoekers werkgever doodschoten net wanneer deze zich bereid had verklaard om met hen samen te werken, getuigt van een erg contraproductieve aanpak en is dan ook weinig geloofwaardig.

2.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat, is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Op basis van de gegevens die allen steun vinden in het administratief dossier kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concluderen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in het district Herat in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen. In zoverre verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie voor Herat-stad niet zo rooskleurig is als wordt voorgehouden door de verwerende partij daar uit het aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Breifing*, Deel II van CEDOCA blijkt dat er sprake is van een verhoogd aantal incidenten in Herat-stad, dient opgemerkt te worden dat verzoeker op een selectieve manier verwijst naar dit CEDOCA-rapport en alzo tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen, met name dat *'de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.'* onjuist zouden zijn. Waar verzoeker nog aangeeft dat het feit dat het daarbij vooral gaat om high-profile doelwitten bijdraagt tot zijn geloofwaardigheid, kan hij niet gevolgd worden daar, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

2.12. Wat zijn kritiek op de actualiteit van de *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 17 december 2010 betreft, wijst de Raad erop dat UNHCR na december 2010 geen update meer heeft vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze dus nog steeds geldig zijn. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan. Hij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie in voornoemd rapport van UNHCR net als de overige informatie gevoegd aan het administratief dossier aangaande de veiligheidssituatie in Herat niet langer/meer correct of actueel zou zijn.

2.13. Uit het administratief dossier blijkt tenslotte niet dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 24 mei 2012 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en een raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie, zo blijkt uit het gehoorverslag, aangepast aan de leeftijd van verzoeker en uitgevoerd door een gespecialiseerd dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

De commissaris-generaal heeft tevens in de bestreden beslissing de aandacht van de bevoegde staatssecretaris gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Aangaande verzoekers opmerking dat hij voor het gehoor en na het gehoor gewezen heeft op verzoekers psychologische en communicatieve moeilijkheden, dat de richtlijnen van het UNHCR een aan te raden route uitstippelen voor dergelijk zeldzame en kwetsbare gevallen en de verwerende partij

op geen enkele manier van deze richtlijnen gebruikt heeft gemaakt en de verwerende partij zich aldus niet met de vereiste omzichtigheid en zorgvuldigheid van haar taak heeft gekweten, herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal, rekening houdende met de minderjarige leeftijd van verzoeker, de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier. Verder wijst de Raad erop dat de advocaat en de voogd van verzoeker tijdens het gehoor poneerden dat verzoeker psychologisch onder de indruk is en daardoor veel vergeet, dat hij de structuur van herinneringen wijzigt en dat hij stress heeft, doch ook dat verzoeker tot op heden niet is onderzocht door een psychiater (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 14) alsook dat de voogd van verzoeker stelt dat hij een heel goed student is, heel goede resultaten behaald en dat hij zich inzet (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit bovenstaande blijkt dat de beweerdde psychologische en communicatieve moeilijkheden verband houden met het naar voren brengen van het asielrelaas door verzoeker en zich aldus voordoen tijdens het gehoor. De Raad wijst erop dat eventuele psychologische en communicatieve moeilijkheden die verzoeker ervaart tijdens het gehoor de in onderhavig arrest gedane vaststellingen niet kunnen verklaren of weerleggen. Iedere asielzoeker staat immers bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.14. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.15. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten van UNHCR wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.17. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER